

**PESMA PROGONJENOG
KOJOM SE OBRAĆA SVOJOJ ZVEZDI**

Dok mi noge krvare od bežanja kroz široku noć
Ti mi se još jednom javi, o Zvezdo!
Na putu su zmiје od mojih stopa sebi ogrlice
Napravile.
Na putu od moga doma do Večne Palme
Na izmišljenom brdu prosjaka Arona
Koji je za svojom senkom odlutao
U široki svet.

Povedi me preko šljunka i trnja o Večna!
Ti što se bez moga lica ne možeš nasmejati,
Ti što bez moje ruke ne možeš davljenika spasti,
Ti što bez moje noge ne možeš nebom prošetati,
Ti što bez mojih očiju ne bi postojala!

Svoju svetlost od vekova prošlih
Kao da si pozajmila.
U njoj se moje pleme raseljava na jug i na nož
(Nož krivlji od mesečevog srpa)
U njoj se moj predak sa albatrosom
Za kožu bori.
U svetlosti kojom mi put osvetljavaš
Moja majka je kraljica iščezlih reka
A ja izvor u srcu peščane dune.
Za petama su mi jedna usta,
Napuni ih tamom koju si pobedila.
O Zvezdo!

Smem li da te zatvorim u kutiji od pretrpljenog bola,
U školjku od bodljikavih žica, u maglu kasnog leta.
Dok horna prebija mačeve zvuka na kolenu
I verna krv me ka tvome prestolu vodi,

Zvezdo, kraljico mira?

Smem li da ti ponudim slobodno more,
Mravinjak brodova, na svakome cvet sa istoka,
Ribe od safira dok ih svetlost umnožava,
I moje nemirno srce koje se izgubilo
U bespuću krvotoka.

Smem li te odvesti u zvezdinjak nad mojim domom
U koji bi pogledom blagoslov unela,
U koji bi posadila bor neprolaznosti,
Čarobna ptico sa vatrom uortačena?

Smem li zaželeći tvoj let što smiruje?
Pustinjak na pragu sreće — to sam ja!
I ne pokušavam da obmanem svoje goniče,
Jer ti mi nudiš bogatstvo glavara drevnih,
Vid princeze koja u kući od trske stanuje,
A zora me sionska kapima sjaja obasipa!

Zašto se tako polako gasiš u topazima
Koji se skupljaju u uglu mojih očiju?